

Het type der Leghornkrielen

Naar aanleiding van mijn artikel over Leghorn-krielen in „Avicultura” van 3 Mei j.l. uit de heer Everaarts in „Ons Krielenhoekje”, in het nummer van 31 Mei, zijn bezwaren en bedenkelijkheden t.o.v. het type van de Leghorn-krielen. We hebben aangenomen, zo schrijft hij, dat dwerghoenders een zo getrouw mogelijk beeld moeten geven van de grote dieren, welker naam ze dragen. Lekhorndwergen moeten, alleen in de factor „klein” dus het evenbeeld vormen van de grote Leghorns met verschillende types, die nogal aardig uiteen lopen. Dit voelt nu de heer Everaarts als een groot bezwaar en hij zou graag voor alle kleurslagen één type willen zien voorgeschreven en wel het Nederlandse.

Hij vraagt in dit verband naar de mening van de fokkers van Leghorn-krielen en het is jammer, dat daarop zo weinig werd gereageerd. In het nummer van 12 Juli komt wel een mededeling voor, hoe een zekere H. G. verschillende soorten Leghorn-krielen fokte, maar wat deze veteraan over het type denkt, daar wordt helaas met geen woord over gerept.

Wanneer een fokker de dupe wordt, omdat hij dieren van het Amerikaanse type foutief inschrijft, zodat ze tussen dieren van het Nederl. type komen te zitten, dan is het zonder twijfel jammer voor hem, dat hij niet die bekroningen zal krijgen, waarop hij wél had kunnen rekenen, wanneer hij zijn dieren goed had ingeschreven. De fout lag in dit geval absoluut bij de fokker zelf, die broedeitjes uit Amerika importeerde en dus heel goed wist wat hij wilde fokken. In elk geval vind ik het wel wat overdreven om hieruit de gevolgtrekking te maken, dat het raadzaam zou zijn om alleen maar het Nederlandse type op de tentoonstellingen toe te laten. Dit zou de sport geen goed doen en men behoeft er ook niet bang voor te zijn, dat daar ooit iets van zal komen want nóch de fokkers, nóch de keurmeesters zouden de door kostbare importatie verkregen Amerikaantjes gaarne willen missen.

Het is theoretisch heel gemakkelijk om te zeggen, dat voor de kleurslagen van een bepaald ras hetzelfde type wordt voorgeschreven, maar in de practijk spreekt ook de persoonlijke smaak van de fokkers 'n woordje mee, terwijl ook foktechnische moeilijkheden een resoluut doorvoeren van deze uniformiteit te enen male onmogelijk maken.

Als we op de geschiedenis teruggrijpen, dan moeten we constateren, dat de eens zo veelvuldig gefokte Nederlandse witte Leghorn vrijwel op de tentoonstellingen door de Amerikaanse is verdrongen. En onwillekeurig vraagt men zich af, wat daarvan de oorzaak is.

Naast de Amerikaanse heeft men ook nog de Engelse Leghorn; waarom heeft deze geen vaste voet kunnen krijgen op Neerlands bodem en de Amerikaanse wel? Eenvoudig omdat volgens de smaak van de Nederlandse fokkers het Amerikaanse type bijzonder goed bij de witte kleur past. Dat is ook de reden, dat het Amerikaanse type alleen in de witte kleur voorkomt. Voor de andere kleurslagen voelt men er n.l. geen behoefte aan om ze in Amerikaanse type te fokken.

Bij de kleur-Leghorns is een ander type bezig, het Nederlandse type te verdringen, en wel het Duitse type, waarbij de staart iets lager gedragen wordt, terwijl deze bij de hen gesloten is. Wanneer ik de Standaard opsla, dan vind ik op blz. 5 Groep K over de staart bij de hen: „Lange volbevederde, grote staart, niet waaiervormig gedragen”, en de daarbij afgebeelde buff-hen laat ook duidelijk zien, dat de staart enigszins gespreid is.

Hierin zit dan ook wel in hoofdzaak het verschil met het Nederlandse type en het is nu maar de vraag, waaraan de fokkers de voorkeur geven. In patrijs en duckwing is dit type reeds lang ingeburgerd en men ziet vrijwel geen dieren meer van zuiver Nederlands type.

Dat men ook in de andere kleurslagen meer streeft naar het Duitse type, bewijst wel de volgende passage in een artikel van een der beste kenners en keurmeesters van Leghorns, waar hij als volgt schrijft over de zwarté kleurslag: „Door import van over onze Oostelijke grenzen werden de beste exemplaren van de Duitse tentoonstellingen overgebracht. Mooie lange vogels, goed glimmend zwart, prima figuur met ineengesloten staart bij de hennen en grote witte oren. Nu hapert daar nog wel iets aan. Vele hennen hebben spreistaarten,” enz.

Hieruit blijkt wel, dat ook voor de andere kleurslagen de voorkeur gegeven wordt aan een gesloten staartdracht. Dit type schijnt bij de fokkers beter in de smaak te vallen en meer overeen te komen met de natuur van

---

de typevogel, die de Leghorn nu eenmaal is. Waarom zouden we dan hardnekkig willen vasthouden aan het oude Nederlandse type, dat gedoemd is te verdwijnen?

Er komt voor de fokkers van Leghorn-krielen nog een voorname factor bij. Verschillende dieren verraden door hun type nog de afkomst van de Hollandse kriel, die zonder twijfel tot het ontstaan van verschillende kleurslagen heeft bijgedragen! Als logisch gevolg bestaat er een streven bij de fokkers van Leghorn-krielen om een type te fokken, dat zich zo ver mogelijk van het type der Hollandse krielen verwijderd en dat doet het Duitse type meer dan het Nederlandse.

Het is goed, dat de heer Everaarts de bal aan het rollen heeft gebracht, want ter bevordering van eenheid in type is het nodig, dat de fokkers weten waaraan ze zich te houden hebben. De bevoegde personen en organisaties zullen in dezen het beslissende woord moeten spreken, daarbij rekening houdend met smaak en opvatting van de fokkers.

M.i. dient voor alle kleurslagen de voorkeur te worden gegeven aan het Duitse type met gesloten staart bij de hennen, welke staartdracht beter bij de slanke vogel past. Voor de witte kleur moet zonder twijfel het Amerikaanse naast het Nederlandse type gehandhaafd blijven.